

*„Jako člověk žijící
s manipulátorem a tyranem
jsem částečně měla pocit, že
spoustu problémů zveličuji
nebo si za ně můžu sama.“*

PŘÍBĚH BARBORY
O DOMÁCÍM NÁSILÍ

Ahoj,

jmenuji se Barbora. Už jako dítě jsem byla dobrodružná povaha. Po střední škole jsem se vydala studovat do Brna, hlavně daleko od rodičů za svobodou. Před tím jsem sjezdila všechny letní festáky a seznámila se s Petrem. Po prvním ročníku jsem přestoupila na školu do Prahy a začala s Petrem bydlet. Pražský sen se začal krok po kroku obracet v docela drsnou školu přežití. Žárlení, dlouhé hádky, agresivní výlevy a bolestivé chytání za ruce, vyhrožování... Moji kamarádi ani rodina nic netušili. Jako člověk žijící s manipulátorem a tyranem jsem měla pocit, že spoustu problémů zveličuji nebo si za ně můžu sama.

Svéhlavost a první láska

Už jako dítě jsem byla dobrodružná, svéhlavá a poměrně samostatná. Přestože mám fungující a milující rodinu, během puberty jsem často utíkala z domu, chodila pozdě a dost se toulala po venku. A myslím, že právě tahle svéhlavost provázela všechna má dosavadní největší životní rozhodnutí. V šestnácti jsem poznala svou první lásku. S Filipem jsme se vídali hlavně o víkendech, užívali si všechna ta sladká a naivní poprvé a nic nám nescházelo. Celá dlouhá léta jsme strávili na louce nebo v lese na dece daleko od světa.

Nová známost

Když jsem po střední ekonomce, kterou moje kreativní duše nenáviděla, přemýšlela kam dál, věděla jsem jistě jen jedno – daleko od rodičů, za svobodou a dospělostí, která v mých očích byla lákavější než cokoliv jiného. A tak jsem se po posledním středoškolském létě s ukončenou maturitou vydala studovat do Brna. Předtím jsem ale poctivě sjezdila všechny letní festáky. Na jednom z nich jsem se seznámila s Petrem – charismatickým, dospělým a životem protřelým. Brno pro mě znamenalo novotu, velké město, samostatnost a taky konec mého prvního opravdového vztahu. S Filipem jsme najednou žili každý v jiném světě. On byl ještě na střední škole a já už se cítila tak dospěle. Najednou nás náš společný vztah více svazoval, než nám dával. A tak jsme si každý pobřečeli a šli svou cestou. Pořád tu ale byl charismatický Petr z festáku, který mi občas napsal. Z občas se rychle stalo denně a já jsem omámená dospělým světem dvakrát nepřemýšlela, jestli se za ním vydat na návštěvu do Prahy, když mě pozval. Když jsem pak sama stála na hlavním nádraží, s pár korunami v kapse a čekala, až (a jestli) mě můj princ na bílém koni vyzvedne, někde uvnitř sebe jsem cítila velkou úzkost a strach čemu (a komu) se vydávám napospas. Petr přišel. Vzal mě na noční tah Prahou, seznámil mě ještě ten večer s kamarády, pili jsme piva, panáky a já se cítila tak svobodná jako nikdy.

Ze sna se stala noční můra

A od té chvíle věci nabraly rychlý spád. Z jedné návštěvy se stalo návštěv několik za sebou a najednou jsem zjistila, že s Petrem skoro bydlím a do Brna jenom dojíždím. Petr byl pečující, rád se mnou všude chodil, doprovázel mě do Brna do školy, když měl čas, často mi volal a psal. Na naší druhé schůzce mi dal drahý prstýnek. A já jsem si si žila svůj sen o velkém městě a všech možnostech na dlani. Protože jsem v Brně zbytečně platila nájem a netrávila tam skoro žádný čas, po prvním ročníku jsem přešla se studiem do Prahy na Karlovu univerzitu. V tu dobu už jsme byli s Petrem téměř usazený pár. A já začínala pomalinku cítit, že věci nejsou úplně v pořádku.

Život s tyranem

Že Petrovo psaní a volání až tolik nesouvisí s tím, že ho zajímám, ale možná spíš s tím, že chce vědět, co dělám. Pražský sen se začínal krok po kroku obracet v docela drsnou školu přežití. Můj princ na bílém koni měl problém platit své závazky, elektřinu, plyn a nájem... Také se začalo ukazovat, že v jeho minulosti se skrývá spousta nevyřešených a nehezkých událostí. V té době jsem si ke studiu našla brigádu, abychom zvládli alespoň nějak vyjít s penězi, protože Petrovi se nedařilo udržet si dlouhodobě žádné zaměstnání. Během druhého roku se z našeho vztahu postupně stal boj. Ty věci, které se ze začátku projevovaly jenom mírně se prohloubily natolik, že už byly nepřehledné. Petr nesnášel, když jsem se vídala se svými kamarády, protože měl pocit, že „pro mě nejsou dost dobří“ nebo „na mě mají špatný vliv“. Také byl nerad, když jsem jezdila za rodiči. Chtěl po mě, abych se vyhýbala sociálním sítím a špatně nesl, když jsem si s někým psala.

Pouhé žárlení začalo přecházet v dlouhé hádky trvající po celou noc, agresivní výlevy a bolestivé chytání za ruce, vyhrožování – to všechno ale následovaly slzy, omluvy, období námluv. Několikrát jsme se kvůli financím museli přestěhovat. V té době už jsem věděla, že Petr je člověk s poruchou osobnosti a byla natolik pod jeho materiálním a psychickým vlivem, že jsem nevěděla kudy z toho kolotoče ven. Moji kamarádi ani rodina v té době nevěděli nic o tom, v jakém toxickém prostředí žiju a přiznat to pro mě bylo extrémně těžké. Jako člověk žijící s manipulátorem a tyranem jsem částečně měla pocit, že spoustu problémů zveličuji nebo si za ně můžu sama.

Zlomový okamžik

Zlomový okamžik pro mě byla jedna noc během třetího roku vztahu s Petrem, kdy jsem byla v rodném městě u rodičů a šla jsem ven se svým nejlepším kamarádem z dětství. Po dlouhém hovoru, mnoha pivech a spoustě uhýbání jsem mu nakonec vyklopila, co se v mém životě děje. A on mě jemně a s pochopením navedl v mé hlavě zpátky k sebevědomí a vědomí, že musím odejít ze vztahu, který mě ničí. Další měsíce byly už opravdu ve znamení války. Postupně jsem se otevřela více kamarádům s tím, co se děje. Petrova agresivita se ještě vystupňovala s vědomím, že dělám vše proto, abych od něj odešla. A přestože jsem byla plná strachu, jednoho dne jsem si za jeho nepřítomnosti sbalila všechny věci a odstěhovala se ke kamarádce. Následovaly měsíce bombardování zprávami, telefonáty, neočekávanými návštěvami a vyhrožováním sebevraždou. Realita ale byla taková, že Petr nade mnou ztrácel kontrolu každým dnem a já jsem se cítila čím dál svobodnější. Po nějaké době zprávy ustaly.

Cesta za svobodou

Je to paradoxní, že moje cesta za svobodou a samostatností vedla právě přes vztah, který mi všechno tohle sebral a spolu s tím i lidskou hrdost. Stál mě spousta slz, probdělých nocí, strachu a stresu, nízkého sebevědomí, šrámů na těle i na duši, ale byl pro mě nejlepší školou vlastní hodnoty. Dnes jsem opravdu svobodná a opravdu samostatná, miluji svou práci a mám hodného pečujícího partnera. A možná bych taková nebyla, kdybych si neprošla stejnou cestou.